

cerere și către Colegiul de Conducere al Curții de Apel Cluj însă nu a fost formulat vreun răspuns în acest sens.

Curtea având în vedere actele existente la dosar și poziția procesuală exprimată de avocatul recurentului prezent la dezbateri, reține cauza în pronunțare asupra excepției de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României.

CURTEA

Recurentul a formulat cerere de sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu privire la următoarea problemă de drept: Dacă dispozițiile cuprinse în art. I alin 1-3 din OUG nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termen, în art. I alin. 1-2 din OUG nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și în art. I din OUG nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termen, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, derogă parțial de la mecanismul de aplicare tranzitoriu a Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, reglementat de art. 38 din aceeași lege, în sensul că nu modifică, sistemul de determinare a salariilor de bază din familia ocupațională: Administrație cuprins în art. 11 din Legea nr. 153/2017.

Cu privire la admisibilitatea sesizării - îndeplinirea condițiilor art. 519 Cod procedură civilă

Coroborând prevederile Codului de procedură civilă cu poziția doctrinei și cu jurisprudența I.C.C.J, în ceea ce privește admisibilitatea sesizării, se impun următoarele concluzii:

a) Existența unei judecăți în curs, în ultimă instanță, în față ICCJ, Curții de Apel sau Tribunalului

Litigiul pendinte este unul în materia contenciosului administrativ cu privire la funcționarii publici, fiind în calea de atac a recursului și aflându-ne în ultimă instanță în față

Soluționarea în fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere

Prin hotărâreas-a respins acțiunea introdusă de către, instanța reținând, în esență, că prevederile OUG nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, prevederile OUG nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare și prorogarea unor termene, precum și prevederile OUG nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, sunt aplicabile în cazul membrilor de Sindicat (funcționari publici în cadrul familiei ocupaționale „Administrație” din aparatul de specialitate aldin cadrulși al, cărora li s-au stabilit drepturile salariale prin Hotărârea CJ MM nr. 9/31.01.2018, privind stabilirea salariilor de bază pentru funcționarii publici, cu respectarea art. 11 din Legea nr. 153/2017).

Recurentul a atacat cu recurs hotărârea pronunțată de Tribunalul Maramureș contestând inclusiv faptul că OUG nr. 226/2020, OUG nr. 130/2021 și OUG nr. 168/2022 nu sunt aplicabile în ceea ce ne privește.

Totodată, chiar în cadrul Curții de Apel Cluj (secția civilă) există, pe de-o parte, complete de judecată care consideră că OUG nr. 226/2020 și OUG nr. 130/2021 nu sunt aplicabile în situația celor aflați în situații asemănătoare sau similare cu membrii de sindicat pe care îi reprezintă - a se vedea dosarul nr. 40/100/2023 unde s-a pronunțat Decizia civilă nr. 1203/A/2023 în ședința publică din 6 septembrie 2023, respectiv dosarul nr. 388/100/2023 unde s-a pronunțat Decizia civilă nr. 1688/A/2023 în ședința publică din 3 noiembrie 2023, respectiv pe de altă parte, complete care consideră, la fel ca instanța de fond din prezentul dosar că OUG nr. 226/2020 și OUG nr. 130/2021 sunt aplicabile și persoanelor aflate în aceeași situații/sau similare cu cea a membrilor de sindicat - a se vedea dosarul nr. 895/100/2022 unde s-a pronunțat Decizia civilă nr. 532 în ședința publică din 05.04.2023 (chiar de completul ce judecă prezenta cauză).

Astfel, raportat la faptul că această instanță ar putea să mențină hotărârea instanței de fond sau (cel puțin teoretic) să o modifice/caseze, considerăm că este esențial ca Înalta Curte de Casație și Justiție să stabilească măsura în care OUG nr. 226/2020, OUG nr. 130/2021, respectiv OUG nr. 168/2022 sunt aplicabile și persoanelor aflate în aceeași situații sau situații similare cu cea a membrilor de sindicat, cărora li s-au stabilit drepturile salariale prin hotărâri, adică dacă aceste acte normative sunt aplicabile și pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale „Administrație” din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale și din serviciile publice din subordinea acestora, unde salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a reprezentanților salariaților, potrivit art. 11 din Legea nr. 153/2017.

Modul în care această problemă va fi tranșată va produce efecte în ceea ce privește soluția ce se va da în această cauză, în sensul în care, în măsura în care ICCJ arată că dispozițiile cuprinse în art. 1 alin. (1)-(3) din OUG nr. 226/2020, art. 1 alin. (1)-(2) din OUG nr. 130/2021 și art. 1 din OUG nr. 168/2022 derogă parțial de la mecanismul de aplicare tranzitorie a Legii nr. 153/2018, reglementat de art. 38, fapt ce nu modifică sistemul de determinare a salariilor de bază din familia ocupațională „Administrație” cuprins în art. 11 din Legea nr. 153/2017, atunci recursul formulat de către Sindicat trebuie să fie admis.

„Chestiune nouă” - condiție analizată doar de ÎCCJ

Chiar dacă la prima vedere, din lecturarea dispozițiilor art. 519 Cod procedură civilă, pare o condiție de admisibilitate pe care o apreciază instanța care judecă cauza în ultimă instanță, Î.C.C.J.

- completul privind dezlegarea unor chestiuni de drept, în deciziile pronunțate în această materie” face trimitere la jurisprudența Î.C.C.J. care a stabilit că: „cât privește condiția de admisibilitate referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu se solicită, se constată că în condițiile în care legiuitorul nu a stabilit criteriile în funcție de care o chestiune de drept poate fi considerată nouă, revine înaltei Curți sarcina stabilirii caracterului de noutate al acesteia”. Prin urmare, este atributul exclusiv al ICCJ, ca instanță care soluționează sesizarea, să aprecieze dacă problema de drept ridicată este nouă sau nu, în raport de toate circumstanțele cauzei, atâta vreme cât art. 519 Cod procedură civilă nu oferă o definiție legală a „noutății”.

Prin urmare, din perspectiva „noutății” problemei deduse judecării se va putea pronunța doar ICCJ, nu și instanța de recurs în fața căreia a fost depusă sesizarea.

În măsura în care totuși instanța de trimitere va face o analiză a „noutății”, arătăm faptul că condiția ca problema de drept să fie nouă este îndeplinită în speță. Aceeași jurisprudența a ICCJ amintită mai sus arată că cerința noutății este îndeplinită nu doar atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementările nou intrate în vigoare, ci și la o normă juridică intrată în vigoare cu mai mult timp în urmă, dar a cărei aplicare a devenit actuală ulterior. Înalta Curte a explicat astfel că în stabilirea elementului de noutate a chestiunii de drept a cărei interpretare se solicită, trebuie plecat de la următoarele premise: asigurarea funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare și evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii. Doctrina în materie este în același sens: chestiunea de drept trebuie considerată nouă în sensul că ea nu și-a găsit încă o rezolvare prealabilă printr-o hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii.³ De altfel, atunci când ICCJ face analiza acestei condiții arată expres înțelesul ei: „chestiunea de drept să aibă caracter de noutate, asupra acesteia Înalta curte de Casație și Justiție să nu fi statuat li să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare” (pag. 6 Decizia nr. 57/2017 a ICCJ). Facem trimitere și la paragraful 5 de mai sus unde am evidențiat că asupra aceleiași chestiuni de drept, complete de judecată s-au pronunțat în mod total diferit.

De pildă, Decizia nr. 57/2017 pronunțată în dosar nr. 1087/2017, paragraf 42: „este atributul I.C. C.J., ca instanță sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să stabilească, în raport cu toate circumstanțele cauzei, dacă problema de drept a cărei dezlegare este nouă, în lipsa unei definiții legale a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia ”

În consecință, având în vedere că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 CPC, cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție este admisibilă și Curtea de Apel poate solicita Înaltei

Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept cu care a fost sesizată.

Existența unei probleme de drept veritabile

Chiar dacă nu este menționată expres în dispozițiile art. 519 CPC, chestiunea de drept care face obiectul sesizării trebuie să fie veritabilă, putându-se concretiza în diferite probleme: modalități diferite de interpretare a unui text de lege, textul este incomplet (nu acoperă toate situațiile de facto), există sincope în corelarea cu celelalte dispoziții legale în vigoare sau a devenit caduc. Situația din speță se încadrează în modalități diferite de interpretare a unui text de lege, corelativ cu carența textelor legale în materie care nu precizează în concret dacă se aplică sau nu situațiilor precum cea din speță.

Așadar, în măsura în care completele de judecată vor interpreta în mod diferit ipoteza descrisă mai sus, atunci se va aduce atingere principiului securității raporturilor juridice, prin existența unei practici neunitare în această materie.

Cu privire la fondul sesizării

Potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 153/2017 „(1) Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora, salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a reprezentanților salariaților”. În cazul de față, cu respectarea acestui articol, Consiliul Județean Maramureș a emis Hotărârea nr. 9/31.01.2018, privind stabilirea salariilor de bază pentru funcționarii publici (așa cum sunt și membrii de sindicat din prezenta speță) și pentru personalul contractual (care, la rândul lor, sunt plătiți tot din fonduri publice) ce face parte din familia ocupațională „Administrație” din aparatul de specialitate aldin cadrulși al, prin care a stabilit modalitatea de salarizare a angajaților din, bineînțeles și cu respectarea celorlalte alineate ale art. 11 din aceeași Lege.

Justificând respingerea acțiunii formulate, instanța a considerat că în cazul de față sunt aplicabile OUG nr. 226/2020 și OUG nr. 130/2021 (și OUG nr. 168/2022) privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, care arată, în esență și printre altele, faptul că creșterile salariale cuprinse în dispozițiile art. 38 din Legea nr. 153/2017 nu se vor mai aplica, ci modalitatea de acordare a salariilor de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2020 în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Or, considerăm că o astfel de interpretare este eronată, din cauză că:

Nicăieri în cuprinsul OUG nr. 226/2020 ori a OUG nr. 130/2021 sau OUG nr. 168/2022 nu se face vreo referire la art. 11 din Legea nr. 153/2017 care prevede modalitatea de stabilire a salariilor de bază a funcționarilor publici și a personalului contractual din cadrul familiei ocupaționale „Administrație”;

Art. 11 din Legea nr. 153/2017 prevede în mod expres care este modalitatea de stabilire a salariilor de bază a funcționarilor publici și a personalului contractual din cadrul familiei ocupaționale „Administrație”;

Art. 38 alin. (4) și alin. (4) ind. 1 din Legea nr. 153/2017, la care fac trimitere expresă art. 1 atât din OUG nr. 226/2020, respectiv OUG nr. 130/2021, nu conțin nicio mențiune cu privire la modalitatea de stabilire/creștere/acordare a salariului pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale „Administrație”;

În cadrul art. 6 - Principii la sistemul de salarizare - lit. a din Legea nr. 153/2017 se prevede în mod expres faptul că stabilirea salariilor au la bază principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1) conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României;

Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 676/2022 cu privire la neconstituționalitatea art. 11 din Legea nr. 153/2017, statuând că poluția legislativă care delegează competența legiuitorului de stabilire a salariului de bază al funcționarilor publici și personalului contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al consiliilor